

6. Clarksdale - The Riverside Hotel

Van Como gaat het naar Clarksdale. We rijden langs kilometerslange velden waar groene gewassen groeien. Ik beeld me graag in dat het katoenvelden zijn. De zwarte slaven fantaseer ik erbij. Voor de witte katoenpluizen zijn we te vroeg. Die zijn pas in het najaar te bewonderen. De kans is trouwens groot dat het niet om katoen gaat maar om soja. De laatste jaren is de teelt van soja in Mississippi enorm toegenomen. Mijn kennis van planten is niet van die orde dat ik vanuit een auto een katoen- van een sojaplant kan onderscheiden. Toch beslis ik voor mezelf dat het wel degelijk om katoen moet gaan. Heel wat *roadkill* langs de weg. Het zijn geen egels of konijntjes zoals in België. Ik ontwaar platte gordeldieren, iets wat eens een wasbeer was. We zien net voor onze neus een reusachtige kalkoengier verveeld opvliegen nadat we hem stoorden bij het verorberen van aas. Net achter onze wagen gaat hij al terug in de berm zitten. We zien dingo's uit de velden de weg oversteken en schichtig in het struikgewas verdwijnen. De avond begint te vallen als we eindelijk het iconische Clarksdale bereiken. We passeren de fameuze *crossroads*, het kruispunt waar de Highway 61 de Highway 49 kruist. Dit zou de officiële plaats zijn waar bluesicoon Robert Johnson zijn ziel aan de duivel verkocht. Maar de kans dat het effectief hier is, is wel ja zeer klein.

Eerste werk is een slaappleats vinden. Deze keer gaan we doelbewust te werk. We hebben onze zinnen gezet op het mythische The Riverside Hotel. Een hotel dat zoveel bluesgeschiedenis herbergt dat je er draaiërig van wordt. We hebben niet gereserveerd, dus is het bang afwachten of er plaats is én of het hotel überhaupt open is. Ik las dat Rat, sinds jaar en dag de host van het hotel, is overleden. Als we mits wat zoekwerk het hotel bereiken, rijden we het stapvoets voorbij. Er is weinig leven te bekennen en voor

het mistroostige raam hangt een bordje 'closed'. De moed zinkt me in de schoenen maar net als we passeren, gaat de deur open en komt een blanke man buiten en zet zich op het bankje voor het hotel. We kunnen een 'yes' amper onderdrukken, er is leven in de brouwerij.

We zetten de wagen aan de kant, stappen uit en wandelen naar het gebouw. We stellen ons voor aan de man en vertellen dat we graag zouden overnachten in het hotel. De man blijkt Ron te heten, is Canadees en logeert al meer dan een week in het hotel, hij is de

enige gast. *Good, good, ya, good.* Hij vertelt dat Zee, de uitbaatster net vertrokken is en dat hijzelf niemand mag binnenlaten. *Good, good, ya, good, mmm ... yeah ...* We kunnen best naar Zee bellen want Ron denkt niet dat ze die avond nog naar het hotel zal afzakken. Ron wacht niet af tot we het nummer vragen, maar neemt zelf zijn telefoon en begint te bellen. Als Ron inlegt, vertelt hij dat Zee dadelijk zal terugkomen. We zetten ons bij Ron op de bank, moe van de lange dag. Plots komt een sproeiwagen de hoek omdraaien. Ron

springt op en wil naar binnen vluchten. De sproeiwagen spuit de straten vol insecticiden. Ondanks het feit dat we eigenlijk niet binnen mogen, staan wij toch ook al half in de gang. Wat uit die wagen komt willen we niet echt over ons krijgen. Gelukkig heeft de wagen door dat er volk op straat is en stopt met sproeien als hij ons passeert. Enkele meters voorbij het Riverside Hotel gaan de sproeiers alweer aan.

Eindelijk stopt er een wagen voor de deur van het hotel.

Ron haast zich naar de bestuurderskant om te helpen. Al snel wordt duidelijk waarom. Een vrij voluptueuze zwarte vrouw komt met veel moeite uit de wagen. Ron ondersteunt haar zo goed en kwaad als hij kan. De vrouw monstert ons aan en vraagt of we wel echt in het hotel willen overnachten. We mompelen en knikken met drie tegelijk instemmend. We moeten haar eerst een knuffel geven, wat we met veel plezier doen. De vrouw laat zich dus Zee noemen en blijkt de dochter van de overleden Rat. Zij is de derde generatie die het hotel uitbaat. Ze vertelt dat ze thuis net haar medicatie had genomen en eigenlijk niet meer van plan was haar huis uit te komen. Dat verklaart de wankele benen. Zee staat stijf van de medicatie. Of het dan wel zo verantwoord is nog met de wagen te rijden laat ik in het midden.

Op haar enthousiasme en goedlachsheid valt weliswaar niets aan te merken. Met veel overgave vertelt ze ons de geschiedenis van het hotel. Een verhaal dat ze waarschijnlijk al tientallen zo niet honderden keren heeft verteld. Maar wij hangen aan haar lippen terwijl zij aan ons hangt, letterlijk dan. Zo goed en zo kwaad het kan ondersteunen we haar terwijl we door de smalle donkere gang van het hotel lopen, een hotel dat zijn beste jaren al decennia achter zich heeft. Ze vertelt over Robert Nighthawk die er vaste gast was en over Sonny Boy Williamson II die er vaak logeerde en regelmatig vrouwtjes meenam. Howlin' Wolf verbleef er soms en Muddy Waters sliep er de nacht voor hij naar Chicago vertrok om de elektrische Chicagoblues mee vorm te geven en zo een van de belangrijkste en invloedrijkste bluesmannen ter wereld te worden. En dan is er

nog het verhaal van de uit Clarksdale afkomstige Ike Turner die tijdens zijn verblijf de kelder inpalmde om een nummer te schrijven samen met Jackie Brenston, een nummer dat we nog kennen van ons bezoek aan de Sun Studio in Memphis, een sleutelsong die het begin van de rock-'n-roll inluidde: 'Rocket 88'.

Maar het belangrijkste verhaal dat verbonden is aan het Riverside Hotel is dat van Bessie Smith, *the empress of the blues*. Voor Riverside een hotel was, was het een ziekenhuis. Bessie Smith raakte net buiten Clarksdale betrokken bij een auto-ongeval. Ze werd naar het G.T.

Thomas Afro-American Hospital, zoals het toen heette, gebracht. Bessie Smith overleed er aan haar verwondingen. De kamer waar Bessie Smith overleed is er nog steeds en wordt sindsdien niet meer gebruikt. Het bed, met een spreid met de afbeelding van de overleden Rat, is mooi opgemaakt, er hangen schilderijen in de kamer. Er speelt non-stop muziek op een kleine radio, omwille van de geest van Bessie Smith. In de kamer liggen wel de handdoeken die je nodig hebt als je een douche wil nemen. Bevreemdend, maar o zo geweldig, al die verhalen.

Elke kamer van het hotel is verbonden aan een muzikant die er ooit logeerde. Of die werkelijk in die kamers en in die bedden sliepen is maar de vraag. Wij willen het wel graag geloven.

Zee wil weten of we nog steeds willen blijven overnachten, wat een vraag, natuurlijk. Ik wil zonder tegenspraak in de Muddy Waterskamer slapen. De nacht voor hij naar Chicago vertrok, in deze kamer, misschien wel in hetzelfde bed ... Bjorn kiest voor de Howlin' Wolfkamer en Alain heeft niet meer te kiezen. Voor hem wordt het de Robert Nighthawkkamer die wel het dichtst bij de uitgang ligt, Alain dus ook content. Van ons drie heeft Alain misschien wel de meeste genen van een wild dier. Alain moet steeds een vluchtweg hebben als hij zich ergens te slapen legt.

Beetje raar eigenlijk: dit is de meest avondse plek waar we zullen logeren maar tevens wordt het onze duurste overnachting. Zee beseft maar al te goed dat Europeanen die tot daar komen dat geld er maar al te graag voor over hebben. We betalen Zee handje constantje en helpen haar met veel moeite terug in haar wagen na nog een laatste knuffel. We zwaaien haar opgewonden van de verhalen uit. Voor ze vertrekt, zegt ze nog dat als we van plan zijn de stad in te trekken we geen schrik moeten hebben, het is betrekkelijk veilig. Wel raadt ze ons aan geen dure fototoestellen zichtbaar rond onze hals te hangen. Dank voor de tip, Zee.

Ron is zo vriendelijk om voor ons op te zoeken of er vanavond livemuziek zal zijn. We hebben geluk: zowel in de fameuze Ground Zero Blues Club, waar Morgan Freeman mede-eigenaar van is,

als in de laatste authentieke *juke joint* van Clarksdale, Red's, is er muziek. We willen eerst iets eten. Schuin over het hotel is er Pete's Grill, de enige plek waar er nog iets te eten valt. Het enige op de kaart zijn gegrilde *chicken wings* in allerlei marinades, dat dan weer wel. We bestellen ieder een portie en laten het ons meer dan smaken.

Ondertussen is het helemaal donker geworden. We volgen de aanwijzingen en gaan op zoek naar de Ground Zero Blues Club.

De zondvloed

We beginnen de avond in de Ground Zero Blues Club want in de Red's zou de livemuziek langer duren. De volledig uit hout opgetrokken bluesclub is binnenin tot de nok volgeschreven met berichtjes. Het is een grote zaak, maar er zit amper volk. Een tiental personen, voornamelijk bluestoeristen lijkt mij, luisteren naar een blanke bluesman met baard. Zowel zijn looks als zijn sound doen mij aan Seasick Steve denken. Hij heeft een zwarte drummer bij. De man speelt fantastisch en blijkt Bill Abel te zijn. Een grote naam van de hedendaagse bluesscene van Mississippi.

Abel heeft zelfs nog gespeeld met David 'Honeyboy' Edwards, een van de laatste echte deltabluesmuzikanten die in 2011 overleed. Honeyboy Edwards was erbij toen Robert Johnson werd vergiftigd door de jaloerse echtgenoot van een van zijn liefjes. We nippen aan onze biertjes en genieten van de muziek. Als het het concert stilaan is afgelopen en we richting Red's willen trekken, barst er plots een onweer los boven Clarksdale. Nu zijn de onweren in Mississippi van een andere orde dan die in Vlaanderen. Het water gutst met bakken uit de lucht, gigantische rukwinden en bliksemflitsen om u tegen te zeggen. We besluiten maar even te wachten maar de regen blijft vallen. We zijn te voet en kunnen dus niet weg. Voor we er erg in hebben, blijken we de allerlaatste aanwezigen te zijn. De zaak is helemaal verlaten en het blijft maar gieten. We drukken ons op de veranda tegen de gevel aan en roken een sigaret die haast onmiddellijk nat wordt. Na een tijd gaan we uit noodzaak maar terug naar binnen, één voor één, de rukwinden trotserend.

Er lijkt geen einde te komen aan de regen. Opeens staat een barman voor onze neus. Hij vraagt waar we logeren. Hij zegt ons te wachten. Hij duikt de gietende nacht in. Even later stopt er een grote wagen voor de deur. Achter het stuur zit de barman die ons wenkt. Wij spurten de wagen in en de vriendelijke man brengt ons tot voor de deur van het hotel. Dat zie ik in België nog zo direct niet gebeuren. Toen we Red's passeerden leek het daar ook verlaten. Jammer, het bezoek aan de laatste authentieke *juke joint* is dus letterlijk in het

water gevallen. We zijn moe, dus kruipen we snel in onze bedden daar in dat Riverside Hotel.

Ik word vroeg wakker, geniet nog wat van mijn Muddy Watersbed en breng dan maar een bezoekje aan Bessie Smith haar kamer om een handdoek te pakken. Een *douchke* brengt verkwikking. Ook Bjorn is vroeg wakker. Hij heeft nachtmerries gehad. De geesten van het Riverside Hotel hebben hem 's nachts bezocht. Hij is echt onder de indruk. Deze bijzondere nacht zal Bjorn inspireren tot het schrijven van het latere titelnummer van de op til zijnde plaat *The Riverside Hotel*.

*'Spend one night at the Riverside Hotel
Hotel like I've never seen a hotel before
The rain is pouring into a dream I fell
A dream like I never dreamt a dream before'*

We zitten op de veranda en genieten van de rust. Alain neemt zoals gewoonlijk zijn tijd.

Als Ron te voorschijn komt, geeft hij ons nog een tip waar we het best kunnen ontbijten. Met zijn groeten. Als Alain eindelijk opduikt, laden we de wagen in en trekken naar de ontbijtplek. Het duurt even voor we de locatie vinden. De groeten van Ron vergeten we te doen. Ondertussen is het al weer aanzienlijk warm geworden. Onder een loden hitte kuieren we na het ontbijt door de stoffige, grotendeels verlaten straten van Clarksdale, Mississippi. De armoede en het verval van dit stadje vallen enorm op. Het is erg om te zeggen maar de verlaten sfeer helpt wel om Clarksdale als authentieke bluesstad te zien.

In de verte zien we de Ground Zero Blues Club waar we gisteren de nacht begonnen. Tot dat gigantisch onweer een vroegtijdig einde maakte aan onze avond.

Bjorn is nog steeds op zoek naar een gitaar. Een muzikant drie weken van huis zonder zijn instrument, dat kan niet, zeker niet als er een nieuwe plaat op stapel staat en de trip dient om inspiratie op

te doen. In Clarksdale vinden we een muziekwinkel. Gesloten. Een jongen die er rondhangt weet ons te vertellen dat de winkel waarschijnlijk rond de middag zal opengaan. We doden de tijd door het stadje te doorkruisen. Af en toe duiken we een winkel binnen om af te koelen onder de airco. Zo'n winkeltje is Cat Head Delta Blues & Folk Art, een shop vol kunst, boeken en platen. Ik vind er een 7 inch vinyl van Othar Turner en een boek over de zogenaamde *blues trail*. De route die langs alle historische bluesplaatsen gaat. Steeds

opnieuw zijn we de enige klanten en worden we bevreemdend aangekeken, een enkele keer argwanend, een andere keer met enthousiasme, nieuwsgierigheid. Niet elke dag komen er hier Europeanen uit een landje genaamd België op bezoek.

Mijn thuis is waar mijn Stella staat

Als we een derde keer langs het muziekwinkeltje passeren, is het eindelijk open. De jongen van eerder op de dag zit binnen en krijgt gitaarles van de eigenaar. De winkel is niet groot, maar hangt vol instrumenten, vooral gitaren. Bjorn zijn blik valt al snel op een compact, wit gitaartje, een Stella blijkt. Die gitaar is niet de beste die er te vinden is, maar ze heeft iets. Het is tenslotte een echte Stella. Als een Stella je pad kruist, zeker als je je in Mississippi bevindt, kan je dat niet negeren. Stella is een legendarisch gitaarmerk. Stella dat waren de goedkope en dus betaalbare gitaren. In een arme streek als deze waar muziek een belangrijke rol speelde is het dan ook niet verwonderlijk dat er heel veel Stellagitaren aan de man werden gebracht. Veel legendarische bluesgitaristen die hier vandaan komen zoals Skip James, Robert Johnson, B.B. King, Charley Patton ... allen hebben ze op een Stella gespeeld.

Kort erna zitten we in de wagen met een witte Stella tussen ons in.

We rijden naar Greenwood, maar houden onderweg nog halt bij enkele plantages die een grote rol hebben gespeeld in het ontstaan van de deltablues.

Te bezoeken plekken:

- Overnachten: The Riverside Hotel: 615 Sunflower Ave, Clarksdale, Mississippi
- Club: Ground Zero Blues Club: 387 Delta Ave, Clarksdale, Mississippi

- Club: Red's: 398 Sunflower Ave, Clarksdale, Mississippi
- Muziekwinkel: Bluestown Music, 317 Delta Ave, Clarksdale, Mississippi
- Boeken en platen: Cat Head Delta Blues & Folk Art, 252 Delta Ave, Clarksdale, Mississippi